

הארגון הימי
ותפקידו במסגרת
דת סיינטולוגיה

פרנק ק' פלין, Ph.D.
פרופסור אורח ללימודי דת
אוניברסיטת ושינגטון, סנט-לואיס, מיזורי
ארצות-הברית של אמריקה

ינואר 2010

הארגון הימי
ותפקידו במסגרת
דת סיינטולוגיה

הארגון הימי
ותפקידו במסגרת דת הסיינטולוגיה

תוכן העניינים

1	I. כישורים
3	II. הארגון הימי ותפקידו במסגרת דת הסיינטולוגיה
3	א. מסדרים דתיים, מזרח ומערב
3	1. המסדרים הבודהיסטיים של נזירים
6	2. מסדרים דתיים נוצריים של נזורה
9	ב. הארגון הימי
11	ג. חיים שיתופיים
12	ד. Golden Era Productions
13	ה. חומרי הווידאו והאודיו של סיינטולוגיה
14	ו. אי-מיטר
	III. המשמעת בארגון הימי במסגרת
14	השוואה להתנסויות דתיות דומות
17	IV. סיכום

פרנק ק' פלין, Ph.D.
פרופסור אורח ללימודי דת

אוניברסיטת וושינגטון, סנט-לואיס, מיזורי
ארצות-הברית של אמריקה

ינואר 2010

הארגון הימני ותפקידו במסגרת דת הסיינטולוגיה

א. כישורים

כרגע אני עובד בתור פרופסור אורח ללימודי דת באוניברסיטת וושינגטון, סנט-לואיס, מיזורי, ואני מלמד קורסים על "נצרות בעולם המודרני", "תנועות דתיות חדשות באמריקה", "החוויה הדתית בצפון אמריקה" ו-"מבוא לדתות העולם". בנוסף, אני עובד כפרילנסר בתור סופר, עורך, מרצה ויועץ בתחומים של תיאולוגיה ודת. אני חבר במעמד טוב באקדמיה האמריקאית לדת. עותק של קורות החיים האקדמיים שלי מצורף בזאת.

אני בעל תואר ראשון בפילוסופיה מ-1962 מאוניברסיטת קווינס, אילינוי. בעל תואר ראשון בתיאולוגיה magna cum laude (בהצטיינות) מ-1966 מהפקולטה לתיאולוגיה באוניברסיטת הארוורד, בקיימברידג', מסצ'וסטס. דוקטורט בלימודי דת מיוחדים מ-1981 מקולג' סיינט מייקל, בית-הספר לתיאולוגיה של טורונטו, אונטריו. לימודי הדוקטורט שלי כללו מחקר על עלייתן של תנועות דתיות חדשות בארצות-הברית ומחוצה לה לאחר מלחמת-העולם השנייה, בהתייחסות לאמונות שלהן, סגנון החיים בהן, מנהיגות, מוטיבציה וכנות, תנאים חומריים של קיום והשימוש בטרמינולוגיה דתית. כחלק מלימודי הדוקטורט שלי למדתי גם תנועות דתיות קנאיות עתיקות, כגון קהילת קומראן, אורפיזם, דתות המסתורין, ומסדרים דתיים וכתות מימי הביניים. הייתי חוקר בתוכנית פולברייט לפילוסופיה ודתות עתיקות במזרח הקרוב באוניברסיטת היידלברג בשנים 1966-1967, וקיבלתי מלגה במסגרת התוכנית 'לימודי שפה זרה למטרות ביטחון לאומי' ולמדתי שפות שמיות באוניברסיטת פנסילבניה בשנים 1968-1969.

בנוסף להכשרה הקדמית שלי בלימודי דת, הייתי מעורב אישית בחיים הדתיים באופן נרחב בתור אח במסדר האחים הקטנים, שידוע בשמו הפופולארי הפרנציסקאנים. נכסתי למכללה הדתית המכונה בגיל שנים-עשרה וחצי. בגיל שמונה-עשרה הפכתי לאח מהשורה והתחלתי את הטירונות שלי בתור אח עם

שנה של תפילה, מדיטציה ושתיקה. בגיל תשע-עשרה בשנת 1958 נדרתי את הנדרים הראשונים הזמניים של עוני, פרישות וציות. משנת 1958 ועד 1962 למדתי פילוסופיה ושבע האמונות החופשיות. ב-1962 נדרתי את הנדרים הטקסיים של עוני, פרישות וציות שאחריהם התחלתי את הלימודים הפורמאליים שלי של תיאולוגיה, לרבות כתבי הקודש הנוצריים, תיאולוגיה שיטתית, אתיקה, המשפט הקנוני, היסטוריה של הכנסייה, ארכיאולוגיה וכו'. פירושו של נדר העוני היה שלא יהיה לי שום רכוש, אפילו לא הבגדים שלבשתי. התגוררתי בשלושה מנזרים שונים באילינוי ובאוהיו וביקרתי ברבים נוספים ברחבי המערב התיכון של ארה"ב. ב-1964 החלטתי לעזוב את המנזר. בעזיבתי פעלתי לפי כל החוקים הקנוניים לגבי עזיבה נכונה וקיבלתי היתר אישי להפר את נדריי מהאפיפיור פול ה-6 ב-1965. אני ממשיך להיות נוצרי קתולי מאמין. בתור אח פרנציסקאני, התנסיתי באורח חיים דתי שדומה מאוד לאורח החיים של החברים בארגון הימי, מבחינת לימודים, משמעת ומחויבות.

לפני התפקיד הנוכחי שלי באוניברסיטת וושינגטון, לימדתי באוניברסיטת סיינט-לואיס, מיזורי, שם הייתי בתפקיד מנהל התוכנית לתואר שני בנושא דת וחינוך וגם נתתי הרצאות בנושא "החוויה הדתית באמריקה" בשנים 1977-1979. אוניברסיטת טורונטו, אונטריו, שם הייתי מורה למחקר השוואתי של דתות בשנים 1976-1977. קולג' סיינט ג'ון, סנטה-פה, מקסיקו, שם הייתי מורה בתוכנית הספרים הגדולים מ-1970 ועד 1975. קולג' לאסאל, פילדלפיה, פנסילבניה, שם הייתי מרצה ללימודי תנ"ך והאנטרופולוגיה של דת בשנים 1969-1973 (סמסטרים של קיץ). בוסטון קולג', צ'סנאט היל, מסצ'וסטס, שם הייתי מרצה ללימודי תנ"ך במהלך השנים 1967-1968. ובקולג' הלב הקדוש בניוטרון, מסצ'וסטס, שם הייתי מרצה ללימודי תנ"ך.

משנת 1968 כתבתי והרצאתי על תנועות דתיות חדשות בצפון אמריקה ובמקומות אחרים במהלך המאות ה-19 וה-20, לרבות ההתעוררות הגדולה, שייקרים, מורמונים, הכנסייה האדוונטיסטית של היום השביעי, עדי יהוה, הרמוניה חדשה, קהילת אונידה, חוות ברוק, כנסיית האיחוד, תנועת הרא קרישנה ודת הסיינטולוגיה. לעתים קרובות העברתי הרצאות בנושא דתות חדשות בקולגים, אוניברסיטאות וועידות מקצועיות בארצות-הברית, קנדה, אירופה, יפן והרפובליקה הסינית. גם מסרתי עדויות בפני הקונגרס של ארצות-הברית ובתי המחוקקים של ניו-יורק, אוהיו, אילינוי וקנזס, בנוגע להיבטים שונים של הדתות המסורתיות והדתות החדשות בימינו שיש לי לגביהן מידע מיד ראשונה. מסרתי חוות דעת כתובות ועדויות בכל מיני מסגרות ובתי-משפט בנוגע לאגודת רוח הקודש לאיחוד הנצרות בעולם (כנסיית האיחוד), דת הסיינטולוגיה, הינדו וויאסנאוויסט (הרא קרישנה), ויקה, ברודרהוף, המיליציה הנוצרית, אמיש האנבפטיסטים, נוצרים פרה-מילניאליסטים, ראסטפארי ואחרים.

חקרתי את סיינטולוגיה לעומק מאז 1976 לרבות המצבור הגדול של כתבי הדת שלה. באמצעות ביקורים בארגונים ובמרכזים של סיינטולוגיה בלוס-אנג'לס; גילמן הוט ספרינגס, קליפורניה; קלירווטר, פלורידה; סיינט-לואיס; פורטלנד, אורגון; טורונטו; ופריז, למדתי את ההתנהלות היום-יומית של הדת. ערכתי אינספור ראיונות עם סיינטולוגים והתבוננתי בסיינטולוגים כשהם מקיימים את העיסוקים הדתיים שמהווים את לב ליבה של האמונה. אני מכיר גם את רוב הספרות שנכתבה על סיינטולוגיה, החל מעבודות מחקר אובייקטיביות ועד לכתבות חדשותיות ופרשנויות שונות, בין אם בעד או נגד. על סמך המחקר המקיף הזה, ולאור הרקע האקדמי וההתמחות המקצועית שלי, הגעתי למסקנות שאני מפרט בהמשך.

.II הארגון היסודי ותפקידו במסגרת דת הסיינטולוגיה

ביקשו ממני להביע את דעתי על הארגון הימני בתור מסדר דתי במסגרת הרחבה יותר של דת הסיינטולוגיה. על סמך שנים רבות של מחקר וניסיון עם סיינטולוגיה, אני מתייחס לעובדה שסיינטולוגיה היא דת כדבר מובן מאלי, לרבות בגלל הסיבות המפורטות בהמשך; זוהי דת לכל דבר אשר כוללת מערכת אמונות, עיסוקים דתיים שכוללים טקסים ותקנוני התנהגות, וקבוצה מוגדרת של מאמינים אשר מציינים לאותן אמונות ואותם עיסוקים דתיים ופועלים לפיהם.

א. מסדרים דתיים, מזרח ומערב

1. המסדרים הבודהיסטיים של נזירים

לפני שאני יכול לדבר על הארגון הימני בתור מסדר דתי, זה חשוב קודם כול לדבר על מסדרים דתיים בכלל, במזרח ובמערב, כדי שנוכל לקבל פרספקטיבה על האופי והתפקיד של המוסדות הדתיים האלה במסגרת הרחבה יותר של הדת. בהיסטוריה, ישנן שתי תבניות בסיסיות של מסדרים דתיים. הראשונה היא המסדר של נזירים ונזירות (בשפת הפאלי *הביקהו והביקהוני*) שנוסד על-ידי גוטאמא בודהא (סביבות 483-653 לפנה"ס), לאחר שהוא חווה הארה או התעוררות (*בודהה*). קהילת המאמינים הראשונה של בודהא (*סָאָנְנָה*) היתה מורכבת בתחילה מנזירים בלבד, לאחר מכן מנזירות ולבסוף מהמאמינים הפשוטים. המטרה של המסדר הדתי היתה, ועודנה כיום, לשמר את הכתבים של בודהא, להגן עליהם ולקדם אותם כדי להפיץ אותם בכל העולם.

בודהא קרא לדתו "משטר של אמת" (בפאלי *דהאמא וינאיה*) ותקנון הנזורה שלו לגברים ונשים הוא בדיוק הדבר הזה, משטר של אמת. המטרה הראשית של דת הבודהיזם והמטרה המרכזית של המסדרים הדתיים הן לצאת למסע חיפוש במטרה להשיג שחרור (*מוקשה*) מכאב פיזי, רגשי ורוחני עבור כל הישויות בעלות החושים והתודעה. בודהא לימד את ארבע האמיתות האצילות שמובילות לדרך המתומנת האצילה. ארבע האמיתות הן: (1) כל החיים נשלטים על-יד כאב ו/או סבל (*דוקהה*); (2) הסבל נגרם בגלל כמיהה (*טאנהא*), רצון לדברים מרושעים או רצון מופרז לדברים טובים; (3) זה אפשרי להשתחרר מהסבל הזה; ו- (4) הדרך לשחרור היא הדרך המתומנת האצילה. הדרך המתומנת האצילה מורכבת מפיתוח ושמירה על: (1) ידע נכון; (2) גישה או פרספקטיבה נכונות; (3) דיבור נכון או אמת; (4) פעולה נכונה; (5) חיים או עיסוק נכונים; (6) מאמץ נכון; (7) מודעות נכונה; ו- (8) נינוחות/התנהלות נכונה בכל הסיטואציות. אם האדם פועל לפי האמיתות האלה והדרך המתומנת האצילה, אז הוא יכול להגיע למצב של *נירוואנה*, מונח שקשה לתרגם אותו אבל שכולל רעיונות כגון תחושה שהעצמי התמזג לכדי שלמות, שלווה המיינד, אושר עילאי, ובסופו של דבר, שחרור מלא מהמחזור של *סמסרה*, לידה ולידה מחדש בזמן ובמרחב.

כמו במקרה של תקנון הנזורה במערב, בודהא פיתח את הכללים, הפרוטוקולים, תקנוני ההתנהגות והעונשים כל מקרה לגופו. תקנון הנזורה הבודהיסטי הראשון, *הפאטימוקהא*, הכיל 227 קנונים או

תקנות עבור גברים ו-331 עבור נשים. הוא נכלל ב*ווינאיה פיטאקה* ("סל המשמעת"), הראשון מבין הטרופיפאטאקאס ("שלושת הסלים") שמהווים את הקנון הפאלי הבודהיסטי. התקנון הזה, שפותח לראשונה במסגרת מסורת הטהרוואדה, הפך מאוחר יותר למודל עבר על התקנונים המאוחרים יותר במסורות המאהיאנה בטיבט, סין, קוריאה ויפן.

נזירים בודהיסטיים נודרים לחיות חיים של צניעות וענווה, לשיר מזמורים ולעשות מדיטציה במשך כמה שעות ביום. באופן ספציפי, הם נודרים להימנע מ-10 פעילויות שימנעו מהם ללכת בדרך המתומנת האצילה: (1) להרוג מתוך התכוונות; (2) לגנוב; (3) לקיים יחסי מין; (4) לשקר; (5) לקחת חומרים כלשהם שגורמים לשיכרון חושים; (6) לשיר, לרקוד ולנגן מוזיקה (במסגרת חילונית); (7) להתבשם או לענוד תכשיטים; (8) לשבת על כיסאות מלכות או לשכב על מיטות מפוארות; (9) לאכול אחרי שעת הצהריים (הזמן משתנה במסורות אחרות); ו-10) להתעסק בזהב או בכספים. נזירים ונזירות בודהיסטיים מזרם המאהיאנה גם נודרים את "נדר הבודהיסטווה", הבטחה שנובעת מתוך חמלה להציל את כל הישויות בעלות החושים והתודעה שסובלות, למרות שיש אינספור מהן והמאמץ להציל אותן ייקח מיליארדי שנים.

המשמעת הנוקשה בתוך המנזר שומרת על ההרמוניה בקהילה, כדי שהשיעורים של בודהה יישארו בה בעמדת מפתח חשובה ויצאו ממנה בצורה אותנטית לציבור המאמינים בחוץ. באופן דומה, ישנם גם כללי התנהגות נוקשים בנוגע לקשרים עם ציבור המאמינים והאוכלוסייה באופן כללי. הנזירים והנזירות הם השומרים והמורים הרשמיים של דת הבודהיזם.

לפני ההסמכה שלהם ולאחריה הנזירים והנזירות הבודהיסטיים עוברים הכשרה מקיפה בכל ההיבטים של הכתבים של בודהה, תקנון הנזורה, וגם לימודים פסיכולוגיים, פילוסופיים ומטאפיזיים. הלימודים המטאפיזיים הם מקיפים במיוחד בבודהיזם הטיבטי. הכללים של החיים הנזיריים כוללים את כל החלקים של החיים. הם קובעים איך ואיפה האדם צריך לישון, איזה גלימה לבוש וממה היא צריכה להיות עשויה, את ההתנהגות של האדם בתוך המנזר ומחוצה לו, באיזה תרופות להשתמש ואיך לקחת אותן, איך לבקש צדקה ואיזה עונשים יש לתת על הפרת הכלל.

בבודהיזם הטהרוואדה ישנם שני סוגים של הפרת כללים. הסוג הראשון, שנקרא *פאראז'יקה* (בשפת הפלאי "תבוסה") אלה הפרות חמורות. הן כוללות (1) רצח בכוונה תחילה; (2) מגע מיני; (3) גניבה ו-4) טענה לרמת הארה גבוהה יותר מהרמה שהאדם הגיע אליה בפועל. ההוראה האחרונה מצביעה על כך שלנזירים יש דרגות של מדיטציה והארה שהם שואפים להגיע אליהן, ושהם חייבים לספר את האמת המלאה לגביהן. לנזירות יש ארבעה *פאראז'יקה* נוספים שהן חייבות להימנע מהם, שעוסקים בעיקר ביחסי מין. אם האדם יעשה את אחד מהם, הוא "יובס" מתוך *הסאנגקה* לצמיתות ויצטרך להמתין לפחות עד לתקופת החיים הבאה כדי לחזור לדרך להארה. טאניסארו ביקהו, *ביקהו פאטימוקהא/תקנון המשמעת של הביקהו*, עמ' 2-6.

הסוג השני של הפרות נקרא *סאנְגְהֶהֶדִיֶסְסָה* (פאלי "עבירה נגד הקהילה"). הן כוללות מגוון הפרות פחות חמורות בתחום הסקס, להאשים באופן כוזב נזיר או נזירה עמיתים ולגרום לקרע או לפילוג. לגבי הפרות מהקטגוריה הזאת הקהילה שופטת את האדם, ובכל מקרה לגופו, מטילה עליו משמעת של סיגוף כדי שהוא יוכל להשתפר, או מגרשת עברייני מועד. התקנות לגבי קיום ההליך הזה הן מאוד מפורטות. הסוג הזה של הפרות כולל דברים שונים בתחום הסקס (אוננות; מגע מיני בעוד האדם נדר להיות נזיר; בקשת צדקה אישית לעצמו או לאחרים); בניית בקתה למדיטציה עם תרומות פרטיות ללא אישור *מהסאנְגְהֶה*, למסור עדות שקר נגד נזיר או נזירה, הסתה לפילוג בתוך הקהילה או תמיכה בפילוג כזה. כנ"ל עמ' 3-4, מס' 10. יש אינספור ספרי-עזר ופרשנויות העוסקים בכל סוגי ההפרות והפתרון להן.

ישנם גם נהלים ותקנות עבור נזירים שפשוט רוצים לעזוב את המסדר הדתי בעודם שומרים על יחסים רוחניים הרמוניים עם *הסאנְגְהֶה*. זה מקובל שנשים וגברים צעירים במסורת הטהרוואדה הופכים לנזירים ונזירות לתקופה של חודש או יותר ואז חוזרים לחייהם בעולם החילוני. התקופה שהם מבליים במנזר נותנת להם "דריסת רגל" בדרך לשחרור והארה להמשך חייהם. הם עוזבים את המנזר בצורה מסודרת ומאורגנת שמכבדת את האידיאלים של הדת.

נזירים ונזירות בודהיסטיים חיים במגורים סגורים ומוגנים. יש נקודות מוגדרות עבור כניסה ויציאה. כמו במקרה של נזירים ונזירות נוצריים, החבר חייב לקבל אישור מהממונה לעזוב את המנזר והוא מחויב לדווח כאשר הוא חוזר. זה ברור מתקנון המשמעת של הביקהו שכל היבט בחייו של החבר, פרקי הזמן של למידה ומדיטציה, מזון, ביגוד, הדרך שבה מבקשים נדבות, מגע עם נזירות ואנשים פשוטים, תרופות וכו' – נמצאים תחת השגחה ופיקוח צמודים. אם חבר יברח מהמנזר בנסיבות שליליות – בין אם לאחר שביצע הפרה חמורה לפי המתואר בפסקאות 14 ו-15 לעיל, או פשוט יעזוב בצורה לא מסודרת – חבריו הנזירים או הנזירות יחזירו אותו אל המנזר כדי לסדר את העניינים לפי הקנונים. הסיבה היא פשוטה מבחינת המאמין: הפעולה של "לעזוב ולברוח" תביא לכך שהחבר יהיה חשוף למצב הנוראי של *מוקשה* הנזכר לעיל בתקופת החיים הזאת.

מנזרים בודהיסטיים משיגים הכנסה בדרכים שונות. רוב הכסף מגיע דרך צדקה. מנזרים רבים מקבלים הכנסה משמעותית מהלוויות, טקסי אזכרה וטקסים אחרים לכבודם של אבות קדמונים. כמה מנזרים מייצרים מחרוזות תפילה וחפצי דת אחרים כגון פסלים קטנים של בודהא, מבערי קטורת, דגלי תפילה וציוד קדושה אחר עבור המאמינים. מנזרים יפניים גם מגדלים תה ותוצרת חקלאית אחרת כדי לממן את דרך חייהם. אבל כמעט כל המנזרים בכל המסורות השונות עוסקים בהעתקת ובהדפסת כתבי הקודש לשימושם הם, או כדי למכור אותם למנזרים אחרים או למאמינים מסורים.

אבל הדבר החשוב שיש להבין הוא שניזירים ונזירות במסדרים דתיים רואים את כל ההיבטים בחייהם בתור דברים שתורמים לשליחות שלהם להשיג שחרור מהשתוקקות עבור עצמם, ולשמר את רעיון ההארה עבור האנשים בכללותם. אפילו משימות פשוטות – כגון לנכש עשבים בגינה, לאפות לחם, לטאטא את

שבילי המנזר, לנקות את השירותים – מובנות בדרך דתית. המשימות הרגילות האלה תורמות להתפתחות הגישה הנזירית של ענווה, צניעות וצייתנות, שבלעדיהן ההתקדמות שלהם בשלבי המדיטציה שמובילים להארה וההפצה של האידיאל הבודהיסטי ייפגעו או יסוכלו.

2. מסדרים דתיים נוצריים של נזורה

המסדרים הדתיים הנוצריים של נזורה התפתחו מהרצון הדתי לחקות את חייו של ישו. בסוף המאה השלישית ומאוחר יותר צורת החיקוי פנתה לכיוון סגפני. נזירים בצפון מצרים חיפשו לחקות את השהייה של ישו במדבר (הבשורה על-פי מתי ד': 1-11; הבשורה על-פי מרקוס א': 12-13; הבשורה על-פי לוקס ד': 13-1) שבמהלכה הוא צם, התפלל וסבל כדי להתגבר על הפיתוי מהשטן. הנזירים הראשונים, והנזירות שבאו איתם במגע, נקראים הרמיטים (מהמילה היוונית *eremos* שפירושה "מדבר") והם חיו חיי פרישות, צום, תפילה ומדיטציה במערות מבודדות ונפגשו רק כדי לחגוג את סעודת האדון (היוקריסט) בימי ראשון. הקדוש אנטוניוס ממצרים (סביבות 251-356) הוא המודל לנזיר הרמיטי.

בשלב השני, נזירים ונזירות במנזרים נפרדים החלו לחיות ביחד. הצורה הזאת של מסדרי נזורה דתיים נקראה קונוביון (מהמילים היווניות *koinos* "משותף" + *bios* "חיים") ותיארה את האנשים שנאספו ביחד כדי לחיות חיים משותפים בתור חיקוי של ישו והשליחים שלו, ושל הכנסייה הנוצרית המוקדמת שהחברים בה חלקו בכול, לרבות ברכוש שלהם (מעשי השליחים ד': 32). במהרה הנזירים והנזירות שחיו חיים שיתופיים פיתחו כללים שעיצבו את החיים השיתופיים שלהם. הם נאספו במנזרים שיתופיים תחת ההנהגה הרוחנית של אב או אם המנזר. תקנון הנזורה הידוע הראשון נוסח על-ידי הקדוש פכומיוס ממצרים (סביבות 292-348). הקדוש בזיליוס מקייסרי בקפדוקיה (330-379) ביקר אותו ואימץ את תקנון הנזורה של פכומיוס עבור האסטיקון שלו, שמהווה את תקנון הנזורה הראשי עבור הנצרות במזרח אירופה עד היום. תקנון הנזורה של בזיליוס, בתורו, שימש בתור הבסיס עבור תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש, שנוסח על-ידי הקדוש בנדיקטוס מנורסה באיטליה (480-547). תקנון הנזורה של בנדיקטוס, בתורו, שימש בתור התבנית לבניית כל התקנונים המאוחרים יותר של מסדרים דתיים וחברות דתיות של הנצרות במערב אירופה. תקנון הנזורה של פכומיוס עדיין תקף במלואו והנזירים הקופטיים מהמנזר הלבן במצרים, המנזר העתיק ביותר בנצרות, ובמנזרים קופטיים במדינות אחרות פועלים לפיו. גם תקנון הנזורה של בזיליוס הקדוש תקף במלואו במנזרים על הר אתוס ביוון וברחבי הנצרות האורתודוקסית במזרח אירופה. הדבר נכון גם לגבי תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש שהבנדיקטינים ברחבי כל העולם פועלים לפיו ישירות, והמסדרים הדתיים הקתוליים הרבים ברחבי העולם פועלים לפיו באופן עקיף מאחר שתקנוני הנזורה שלהם בנויים לפי הדגם של תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש.

היו כל מיני סוגים של מנזרים. חלקם היו נפרדים לפי המין. חלקם כללו את האנשים משני המינים שחיו במבנים נפרדים, אבל שנפגשו יחד לסעודות מיוחדות וימי חג. אחרים כללו אגפים נפרדים עבור נזירים, נזירות וזוגות נשואים. דוגמה לדגם האחרון היא הנזורה הנוצרית הקלטית אשר היתה נפוצה באירלנד, ויילס, סקוטלנד וברטאן עד לסינווד בקאשל ב-1172.

את תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש ניתן לסכם במשפט Ora et labora ("התפלל ועבוד עבודה פיזית!"). התקנון דרש מהחברים לנדור של פרישות, צייתנות (לאב או אם המנזר) ועוני (אישי). הוא דן בכל ההיבטים של החיים במנזר: ביגוד, מזון, שינה, תפילה ושירת מזמורים, הסמכה, תפקידים רשמיים במנזר (אב/אם המנזר; ראש המנזר; דיקנים; הנזיר שאחראי על המרתף וכו'); תיקון טעויות ונידוי וכו'. הכללים האלה דומים מאוד לכללים במנזרים הבודהיסטיים. לא כל המסדרים הדתיים הנוצריים או האגודות הדתיות הנוצריות דורשים את אותו סוג של נדרים, אבל בכולם האנשים מתחייבים להקדיש את עצמם לתפילה, מדיטציה, צום ותקנוני התנהגות. חברי המסדר של ישו, שבדרך כלל ידועים בתור הישועים, נודרים את שלושת הנדרים של עוני, פרישות וציות וגם נדר רביעי ללכת לכל מקום בעולם שאליו האפיפיור יבחר לשלוח אותם.

במסגרת ה-ora ("התפלל!"), הנזירים והנזירות הבנדיקטינים נדרשים לדקלם או לשיר את הליטורגיות השעתיות (Lauds [ליטורגיה לילית המסתיימת עם שחר], Terce [ליטורגיה של מזמורים ששרים ב-9 בבוקר], Sext [ליטורגיה השעה השישית שמתפללים בצהרי היום], None [ליטורגיה השעה התשיעית שמורכבת ממזמורים ששרים בשעה 3 אחה"צ], Compline [ליטורגיה השקיעה] ו-Compline [הליטורגיה המסיימת שמתפללים בלילה]) בהתאם לתהילים קי"ט:קס"ד: "שָׁבַע בַּיּוֹם הַלַּלְתִּיךָ עַל מְשֹׁפְטֵי צִדְקָךָ". ראה תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש, פרק 16, עמ' 31. לתפילות האלה מתלווים פרקי זמן של מדיטציה על נושאים מהביבליה ומכתבים דתיים. מצופה גם מהנזירים והנזירות ללמוד לא רק את הביבליה אלא גם את שבע האמנויות החופשיות ופילוסופיה שיעשירו את הידע התיאולוגי ואת החיים הדתיים שלהם. הסוג הזה של לימודים דומה מאוד לבודהיזם.

במסגרת ה-labora ("עבוד!"), נזירים ונזירות עובדים עבודה פיזית ומנטלית קשה בתור פעילויות שתורמות לחיים הרוחניים (תקנון הנזורה, פרק 46). הנזירים שהגיעו לדרגה הראשונה עסקו בפעילויות של העתקה, כריכה והפצה של הטקסטים של הביבליה, של כתבים תיאולוגיים ופילוסופיים שעוזרים להבין ולפרש את הביבליה, ותקנון הנזורה עצמו. אחד מכתבי הקודש העתיקים שהועתקו בכתב יד ושרדו עד היום הוא תרגום השבעים של הביבליה שנקרא Codex Sinaiticus (תאריך: סביבות 350), שהועתק במנזר במזרח, קרוב לוודאי בקיסריה בפלסטין העתיקה, והשתמר במנזר היווני של קתרינה הקדושה מהר סיני. ככל הידוע לנו, כמעט כל הקודקסים, התרגומים והעותקים של הביבליה מקורם במנזרים. כיום, מסדרים דתיים מפקחים באופן צמוד על כל הפרסומים שעוסקים בתקנון הנזורה, בתיאולוגיה ובכתבים אחרים שייחודיים למסדר הספציפי. כל הכתבים הדתיים הרשמיים חייבים לשאת חותם כנסייתי רשמי מאב או מאם המנזר או מהמנהיג של המסדר הדתי שאומר nihil obstat ("אין דבר המונע" את פרסום הכתבים) ו-imprimatur ("מותר להדפיס"). באופן דומה, כל הפרסומים הדתיים הרשמיים נמצאים גם הם תחת פיקוח ובקרה צמודים של בישוף, הבישופות או ועדה של בישופים, או של האפיפיור הקתולי ברומא או בכנסייה האורתודוקסית של הפטריארך קונסטנטינופול באיסטנבול. חברת דפוס נזירית ידועה שמדפיסה את המסות הדתיות של המסדר הבנדיקטיני כיום היא St. Meinrad Abbey Press, חברת בת של מנזר מיינראד הקדוש באינדיאנה. St. Meinrad Press, כמו חברות הדפוס של מסדרים

דתיים אחרים, מעסיקה חברים במסדר הדתי, שעובדים ללא שכר, ושוכרת אנשי מקצוע בעלי כישורים מיוחדים שמקבלים שכר לפי המקובל במשק.

במהלך ימי הביניים, מנזרים השקיעו אינספור שעות ביצירת עותקים מאוירים של הביבליה, שטיחי קיר ענקיים שמתארים אירועים מהביבליה, ועיצובים עבור הפסלים והוויטרזיים שמקשטים אינספור קתדרלות מסיציליה ועד אנגליה. בתור דוגמאות יש את 'הספר של קלס' שכיום נמצא באוסף כתבי היד של טריניטי קולג' בדבלין, ושטיחי הקיר של הביבליה, שמציגים תמונות טיפולוגיות של אירועים מהתנ"ך ומהברית החדשה, שנמצאים באוסף בורל בגלזגו, סקוטלנד, וקתדרלת שארט. עבור האנשים הפשוטים מאותה תקופה שלא ידעו קרוא וכתוב התמונות האלה היו, כמו שתיארו אותן היסטוריונים רבים של אומנות דתיות, "הביבליה מאבן, מזכוכית ועל קלף". פעילות מהסוג הזה נראית כמו "עבודה קשה" במובן החילוני של המונח, אבל לנזיר או לנזירה המסורים זאת היתה עבודה קדושה שהיא חלק מה-Opus Dei או "עבודת האל", אם להשתמש בביטוי של בנדיקטוס הקדוש, כמו לשיר את הליטורגיות השעתיות, או להתפלל ולעשות מדיטציה.

החיים הנזיריים כללו, ועדיין כוללים, עבודה בשדות, גידול סוגים שונים של חיות משק, הפעלת טחנות קמח על נחלים או נהרות עבור המנזר והחקלאים סביבו, פיתוח סוגים חדשים של מחרשות וציוד חוות אחר, יצירת ביגוד (גלימות לכמרים ולנזירים ליום יום, גלימות כמרים מקושטות למיסות וכו'), יצירת כלי קודש (גביעים, קערות ללחם הקודש, מבערי קטורת וכו') עבור טקסים דתיים, ויצירת פריטים דתיים כגון תמונות קדושים, מחרוזות תפילה וצלבים. עבודה מהסוג הזה נחשבת כחלק בלתי נפרד מהחיים הרוחניים המלאים של כל נזיר או נזירה.

כמו במקרה של תקנון הנזורה הבודהיסטי, גם תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש מכיל צעדים מפורטים להטלת משמעת, לנידוי או להחזרת נזירים או נזירות סוררים שהפרו את הכללים של המסדר. תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש, פרקים 23-28, עמ' 36-39. העונשים כוללים עמידה על הברכיים עם ידיים מושטות קדימה במשך פרקי זמן ארוכים, שתיקה, הסתגפות המלווה בהלקאה עצמית עם שוט, לבישת כותונת משיער סוסים, ארוחות לבד, ענישה גופנית, ובתור מוצא אחרון, גירוש; אבל הדאגה לנשמתו של החוטא נחשבת לדבר החשוב ביותר לפי הכתבים של הברית החדשה. חבר מנודה נחשב לאדם שוויתר על הגאולה שלו ומסתכן באש הגיהנום הנצחי. חברים שמתרועעים עם החבר המנודה ללא הוראה מפורשת מאב או מאם המנזר מסתכנים בקבלת עונש דומה. כנ"ל, פרק 26, עמ' 38. הטלת המשמעת מתקיימת במהלך "פרק", שבאופן מסורתי מתקיים ב-"מבנה/חדר הפרקים". הם נקראים "פרקים" כי פרקי הזמן שבהם מתקיימים שימועי משמעת והתנהגות מתחילים עם קריאת פרק מתקנון הנזורה של המסדר. במהלך הפרק הנזירים והנזירות מטפלים בעניינים שנוגעים לחיי היום-יום במנזר, לרבות וידויים פומביים על חטאים והפרות של התקנון. החברים החוטאים בדרך כלל נשלחים לוועדה מפקחת מיוחדת שמורכבת מנזירים ונזירות אחרים, שמחליטים איזו הטלת משמעת או ענישה מתאימות לעבירה.

כמו בבודהיזם, חברים במנזרים או במסדרים דתיים נוצריים יכולים לעזוב את המסדר בדרכים לגיטימיות והרמוניות. מאחר שניזרים ואחים קתוליים נודרים נדרים טקסיים, להבדיל מנדרים רגילים או זמניים, הם קודם כול צריכים לקבל פטור רשמי (מהנדרים שלהם) מהוותיקן עצמו. הם שומרים על יחסיהם הטובים עם הכנסייה הרשמית בתנאי שהם פועלים לפי הנוהל הנכון לעזיבה, ממתנינים עד שהפטור הרשמי ניתן באופן סופי בהתאם לתקנות הקנוניות, ולא יוצאים נגד הכנסייה. אם הם לא עומדים בדרישות האלה הם חושפים את עצמם לגינוי, איסור דתי על השתתפות בטקסים דתיים (טקס הנישואין, וידוי, סעודת האדון ומשיחה בשמן) ו/או נידוי – הפרדה מוחלטת מהכנסייה וחבריה.

2. הארגון היסודי

הארגון היסודי של סיינטולוגיה התחיל עם קבוצה קטנה של סיינטולוגים שהתלוו למייסד הסיינטולוגיה, ל. רון האברד (1911-1986), למסעות הארוכים שלו בים החל מ-1967. במהלך המסעות האלה מר האברד פיתח את הרמות הרוחניות המתקדמות של אודיטינג ל-Operating Thetan (OT). הסיינטולוגים המאוד מסורים האלה שהיו עדים לעבודתו הדתית של ל. רון האברד, התחילו את הארגון היסודי על-ידי כך שהם נשבעו לשרת בו במשך מיליארד שנים, בתור סמל למסירות שלהם לדת הסיינטולוגיה ולשליחותה. השבועה של הארגון היסודי לשרת מיליארד שנים מקבילה כמעט במדויק לשבועת הרחמים האינסופיים של אדם הלוקח על עצמו את "נדר הבודהיסטווא" בהמאהיאנה בודהיזם: "הבודהיסטווא נשבע: אני לוקח על עצמי את העול של כל הסבל ... אני חייב להציל את כל הישועות [בעלות החושים והתודעה] האלה מזרם הסמסרה [המחזור של לידה מחדש שנובע ממעשים שליליים] ... אני נחוש בדעתי לסייע בכל מצב שלילי במשך עידנים אינספור, ואני אעזור לכל הישועות להגיע לחופש מכל המצבים השליליים שניתן למצוא אותם בכל עולם שהוא". ציטוט מהכתבים של אדוארד קונוה, עורך, 'טקסטים בודהיסטיים במהלך הדורות' (ניו-יורק: הארפר ורו, 1954), עמ' 131. הטקסט הזה מתאים לאמונה בסיינטולוגיה לא רק במונחים של קוסמולוגיה (עולמות וגלקסיות רבים), אלא גם במונחים של משך הזמן של השבועה של הארגון היסודי (עידנים אינספור) וגם השאיפה הרוחנית האולטימטיבית (חופש).

נתיב ההתפתחות בהיסטוריה של סיינטולוגיה מקביל להקמה של הִסְאָנְגְקָה הנזירי הראשון סביב גוטאמא בודהא, הנזירים הראשונים שהלכו בעקבותיו של בנדיקטוס הקדוש, והקהילה הישועית הראשונה שנוסדה סביב הקדוש איגנטיוס מלווילה (1491-1556). מסדרים דתיים מתחייבים לפעול לפי הכתבים של דתם באופן מופתי. כפי שהדומיניקנים והפרנציסקאנים מתארים את זה, הם בוחרים בדרך שמובילה לשלמות.

חברים בארגון היסודי מתחייבים באופן מלא ולנצח להגשים את עיקרי האמונה של דת הסיינטולוגיה: לשמור על הזכויות של בני האדם, לרבות הזכות הרוחנית שלהם לשפיות, לתת תוקף לטוב הבסיסי של המין האנושי ולהגשים את השאיפה הנרחבת של הישרדות שקשורה באופן ישיר לגאולת הרוח. ראה, עיקרי האמונה של דת הסיינטולוגיה. הנתיב להישרדות הוא, דבר ראשון, קלירינג של הפלנטה מכל

האנגרמות, אותן השפעות ופגיעות בחיי האנשים שמפריעות להישרדות, וקידום של כמה שיותר אנשים לפוטנציאל הרוחני המלא שלהם, מצב שסיינטולוגים קוראים לו Operating Thetan (OT), אדם שהוא האדון על חומר, אנרגיה, מרחב וזמן.

המונח "הישרדות" בדת הסיינטולוגיה מקביל, מבחינת הרעיונות התיאולוגיים, למה שהבודהיסטים קוראים לו מוקשה או "שחרור" ומה שהנוצרים קוראים לו "גאולה" או "ישועה". מבחינתם של הסיינטולוגים, ההישרדות פרושה על הרמות של שמונה הדינמיקות: (1) הדחף להיות קיים בתור עצמי אינדיבידואלי; (2) הדחף לסקס ומשפחה; (3) הדחף להתקיים בתוך קבוצות חברתיות גדולות יותר; (4) הדחף להתקיים בתור המין האנושי ולא רק בתור קבוצה או לאום; (5) הדחף להתקיים בתור חלק מעולם החי ולא רק בתור גזע או מין שהוא חלק מהטבע; (6) הדחף להתקיים בתור חלק מהעולם הפיזיקלי (חומר, אנרגיה, מרחב וזמן); (7) הדחף להתקיים בתור רוח, שהסיינטולוגים קוראים לה תטן; ו-(8) הדחף להתקיים בתור ישות אינסופית או אלוהים.

סיינטולוגים מאמינים שהדרך היחידה לשרוד בכל שמונה הדינמיקות היא שהאנשים בפלנטה הזאת ייפטרו מהאנגרמות שלהם כדי שהם יוכלו להיות Operating Thetans שמשרתים את המין האנושי ואת הפלנטה. הדרך היחידה שזה יקרה היא שאנשים רבים ככל האפשר יעברו הכשרה ויקבלו אודיטינג. הארגון הימי הוא הקבוצה בתוך דת הסיינטולוגיה שמקדישה את עצמה מבחינה רוחנית "24/7" כדי לוודא שהשאיפות והתהליכים החשובים ביותר של סיינטולוגיה נשמרים, מוגנים, ממשיכים, מפורסמים ומופצים לעולם. הארגון הימי הוא חיוני להישרדות של סיינטולוגיה בתור דת עולמית.

בגלל שהארגון הימי ממלא כזה תפקיד חשוב מבחינה תיאולוגית ודתית בתוך דת הסיינטולוגיה, החברים בארגון הימי נשבעים לפעול לפי 'תקנון החבר בארגון הימי' שמכיל הבטחות והתחייבויות שדומות מאוד לנדריים שנשבעים נזירים ונזירות בודהיסטיים ונוצריים. 'תקנון החבר בארגון הימי'. נדר הוא פשוט דרך טקסית להבטיח הבטחה דתית. ההבטחות האלה כוללות את הניסיון להביא לידי מימוש את שמונה הדינמיקות עבור הטוב המרבי למספר הגדול ביותר של אנשים; לספק את הטכנולוגיה של הכשרה ואודיטינג בצורה האתית ביותר שאפשר במסגרת סיינטולוגיה; לספק הנהגה טובה לכל שאר הסיינטולוגים בעזרת שימוש מדויק בטכנולוגיות של אודיטינג והכשרה של דיאנטיקה וסיינטולוגיה; להוות דוגמה של מתן שירות לאנשים אחרים; להדגים התנהגות נאותה ומוסר עבודה גבוה; לוודא שהחברים האחרים בארגון הימי נותנים את הדין על מעשיהם; ולהגן על הארגון הימי מהתקפות שווא ולדאוג שהוא יתמיד. רמת המחויבות הזאת היא אופיינית למסדרים דתיים במהלך ההיסטוריה.

כיום, מספר החברים בארגון הימי ברחבי העולם הוא יותר מחמשת אלפים איש (+5,000). בגלל השליחות המיוחדת שלהם במסגרת הסיינטולוגיה הם מפקחים על הכשרה והאודיטינג בכל הרמות ואחראים למתן שירות ישיר של הכשרה ואודיטינג ברמות הגבוהות. חברי הארגון הימי, בגלל הנדריים שלהם לשמור שהכתבים של המייסד, ל. רון האברד, יישארו אותנטיים ולקדם אותם, גם מחזיקים בתפקידי מפתח בהנהלה ובצוות בארגוני סיינטולוגיה הגבוהים ביותר, לרבות Religious Technology Center (המרכז לטכנולוגיה דתית) (RTC) וארגון הסיינטולוגיה הבינלאומי (CSI).

ג. חיים שיתופיים

חברי הארגון הימי חיים בצורת חיים שיתופית. הם ישנים בחדרים שיתופיים עם עוד כמה אנשים או כזוגות נשואים. הם אוכלים ארוחות משותפות. הם עוברים ביחד הכשרה ואודיטינג, הטקסים הדתיים המרכזיים של סיינטולוגיה, כדי להתקדם במעלה הגשר לחופש מוחלט. הם לומדים ביחד את כתבי הדת של סיינטולוגיה ואת הכללים של הארגון הימי. הם מקיימים ביחד חגיגות טקסיות ומשתתפים בהן. הם לובשים מדים זהים. הם גם מבליים בשעות הפנאי שלהם ביחד כקבוצה. כל הסוגים של הפעילויות הדתיות האלה הם משותפים לסיינטולוגיה ולחברים במסדרים דתיים ברחבי העולם. החיים השיתופיים הרוחניים האלה מאפשרים לארגון הימי לקיים את השליחות הדתית החשובה שלו, השימור וההפצה של הכתבים של ל. רון האברד והשימור ומתן השירות המדויקים של הטכנולוגיות של הכשרה ואודיטינג.

כמו שאשפר להבין מפסקה 3 לעיל, אני עצמי חייתי חיים נזיריים במשך שש שנים. המגורים, הארוחות והפעילויות הדתיות המשותפים של חברי הארגון הימי שראיתי בהוליווד ב-1998 ובבסיס הבינלאומי של סיינטולוגיה בגילמן הוט ספרינגס ב-2009 מקבילים במדויק להתנסות שלי בתור אח פרנציסקאני. אכלתי ארוחות משותפות; למדתי את הביבליה, את תקנון הנזורה של המסדר וכתבים תיאולוגיים אחרים עם חברי האחים באותו הזמן, התפללתי איתם ביחד את הליטורגיות השעתיות, ולבשתי את הלבוש המסורתי של המסדר הפרנציסקאני. אם יורשה לי להעיר, המגורים של הארגון הימי, למרות שהם בהחלט לא מפוארים, הם בהחלט יותר נוחים מהמגורים שהתנסיתי בהם בתור אח.

ישנו עוד דבר נוסף שהוא משותף בין הבסיס של סיינטולוגיה בגילמן הוט ספרינגס למנזרים שחייתי בהם. רוב המנזרים הנוצריים מוקפים בחומה שמבודדת אותם מהעולם החיצון. מטרת החומות האלה היתה לדאוג שלא ייכנסו למנזר אנשים שלא שייכים אליו ולהגן על הקדושה של החיים הדתיים שמתקיימים בתוכן. בזמן שהייתי במנזר הייתי צריך אישור מאפוטרופוס דתי כדי לצאת מחוץ לחומות, והייתי חייב לדווח כאשר חזרתי. כל היבט חשוב בחיים שלי נשלט על-ידי הכללים של המסדר והתקנות של המנזר הספציפי ששהיתי בו, כפי שתואר לעיל. לאדם מן החוץ זה עשוי להיראות שחייתי בסביבה שהיא "כמו בית-כלא", אבל אני בחרתי בדרך החיים הזאת בשאיפה להגיע לגאולה שלי בתור אח, ובחרתי בנסיבות החיים האלה מרצוני. אין ספק שהיו לחצים פסיכולוגיים וחברתיים להישאר בתוך המסדר. היתה לי אפשרות לעזוב, למרות שמשמעות הדבר היתה יכולה להיות (ואכן היתה) שאני אעמוד ברשות עצמי עם אמצעים מאוד מוגבלים. בחרתי לעזוב בצורה מסודרת וקנונית, ולכן העזיבה שלי לא היתה טראומטית, אבל גם יכולתי "לדלג מעל לחומה" כמו שעשו אחרים. בסיוור שערכתי בבסיס הבינלאומי בגילמן הוט ספרינגס הבחנתי בסיטואציה זהה. מופעל לחץ על אנשים לא לעזוב, אבל אם הם נחושים בדעתם לעשות זאת יש להם את האפשרות. כמו שאנשים מסוימים יכולים לטעון שההגבלות במסגרת המנזר שחייתי לפיהן היו "כמו בית-כלא", אחרים יכולים לטעון שהכללים שחברי הארגון הימי צריכים לפעול לפיהם מונעים את החופש שלהם. אבל החברים יכולים לעזוב את הארגון הימי, ואכן עשו זאת, באותה המידה שחברים במסדרים דתיים בבודהיזם ובנצרות יכולים לעזוב את המנזרים ואכן עשו זאת.

GOLDEN ERA PRODUCTIONS .T

Golden Era Productions נמצא במקום שהסיינטולוגים קוראים לו הבסיס הבינלאומי או בסיס Gold בגילמן הוט ספרינגס. כמו שצבא הישע משתמש בתארים ובתיאורים צבאיים כדי לתאר את המאבק שלהם ברעות החברתיות והרוחניות בחברה, כך סיינטולוגיה משתמשת במונחים ימיים בעקבות ההיסטוריה של ל. רון האברד בים בתור קצין בצי של ארה"ב, וההתייחסות שלו למסע רוחני בתור מסע ימי דרך המרחב והזמן. לכן המרכז בגילמן נקרא "בסיס". נמצאים בו המשרדים של Religious Technology Center ושל ארגון הסיינטולוגיה הבינלאומי, לרבות Golden Era Productions.

Gold אחראי כרגע על ארבעה סוגים של פרסומים. קודם כול, הוא מפיק סרטים, תקליטורי שמעו-DVDs שמשמשים בהם עבור הכשרה דתית ואודיטינג, ועבור הפצת האמונה של סיינטולוגיה. דבר שני, ב-Gold ישנם מתקנים מתקדמים לשימור ושיחזור של סרטי וידאו והקלטות של ל. רון האברד, המייסד של סיינטולוגיה והמקור הבלעדי של כל הכתבים של הסיינטולוגיה, למטרות הפצה לציבור הסיינטולוגים. שלישית, ב-Gold ישנם מתקנים עבור התרגום והשכפול של תקליטורים, DVDs והקלטות עבור העבודה המיסיונרית של סיינטולוגיה ברחבי העולם. רביעית, Gold מייצר חומרי קידום וחומרים לשירות הציבור לשימושה של הדת. ב-Gold גם נמצאים המתקנים עבור הייצור של אי-מיטרים (אלקטרו-גלוונומטרים), לשימוש במהלך הכשרה ואודיטינג.

בעיניי, כל הארגונים השונים, הדברים המיוצרים והפעילויות ב-Gold שתיארת לעיל הם דתיים מטבעם. למעשה, הם דומים באופן ראוי לציון לארגונים, לדברים המיוצרים ולפעילויות שנטלתי בהם חלק או הבחנתי בהם כאשר הייתי אח.

Religious Technology Center מחזיק בבעלותו את כל זכויות היוצרים לכתבים הדתיים של סיינטולוגיה, לרבות דיאנטיקה. השליחות שלו היא להשגיח על השימור, ההפצה והיישום המדויקים והנצחיים של כל הדוקטרינות והעיסוקים המעשיים של סיינטולוגיה שמופיעים בעבודות הכתובות והמוקלטות של ל. רון האברד. שאיפתה של סיינטולוגיה היא לעשות את הדברים האלה בצורה המדויקת והמדוקדקת ביותר שאפשר מאחר שהדת מאמינה שההשרדות של העולם בכל שמונה הדינמיקות תלויה לחלוטין ביישום המדויק והנכון של טכנולוגיית האודיטינג. השליחות והתפקיד של Religious Technology Center הם חיוניים לדת הסיינטולוגיה. חברי הדת מאמינים בכל לבם שהתפקוד השפוי שלהם ושל כל האנשים בפלנטה תלוי בשימור וביישום המדויקים של טכנולוגיית ההכשרה והאודיטינג של סיינטולוגיה. התפקיד הזה של Religious Technology Center מקביל במדויק לתפקיד של Congregation for the Doctrine of the Faith (האגודה לשימור הדוקטרינות של האמונה) בכנסייה הקתולית. התפקיד של האגודה הדתית הזאת היא לפקח על הפרסומים והכתבים הרשמיים של הכנסייה הקתולית, ולתקן את האנשים שהיא רואה בהם כופרים או כאלה שמלמדים את הדוקטרינה בצורה לא מדויקת, ולהטיל עליהם משמעת.

הפעילויות של Religious Technology Center מבטיחות שכל האודיטינג מתבצע בצורה נכונה ומדויקת, ושומרים על הסטנדרים המדויקים של הטכנולוגיה הדתית כפי שפירט אותם המייסד ל. רון האברד, מה שמבטיח שהדוקטרינה והעיסוקים המעשיים של הדת נשמרים בצורה מדויקת. Religious Technology Center מבצע את הפונקציות האלה בצורה שהיא כמעט זהה לחלוטין ל-Congregation for the Doctrine of the Faith של הכנסייה הקתולית, כפי שפירט האפיפיור בנדיקטוס ה-16 לפני שהוא קודם לתפקיד האפיפיור. המשרד הדתי הזה מקיים בדיקות ובחינות של כתבים ועיסוקים דתיים של הדת הקתולית, בוחן תיאולוגים ואנשים פשוטים כדי לוודא שהכתבים והעיסוקים האלה תואמים לכתבי הקודש (הביבליה) ולמסורת של הכנסייה, לרבות עיקרי האמונה שלה והפסיקות השונות של הוועדות או האפיפיור. הצורה הזאת של "בדיקת ביטחון" היא כמעט זהה לעיסוק בסיינטולוגיה. לא הכנסייה הקתולית ולא סיינטולוגיה מאמינות שהצורה הזאת של פיקוח היא "שיטור" או "חקירה" במובן החילוני או האזרחי של המילים האלה, אלא האמצעי העיקרי לשמר את הדיוק המדוקדק של הדוקטרינות שלהם ואת העובדה שהעיסוקים שלהם אכן תואמים לדוקטרינות האלה. איש אינו מטיל ספק בעובדה שלכל דתות העולם יש את הזכות לשמר את הדוקטרינות והעיסוקים שלהן ולדאוג שהם יישמרו לפי סטנדרטים מדויקים.

הדיוק הזה הן בסיינטולוגיה והן בכנסייה הקתולית – שלפעמים נראה "אובססיבי" למתבונן העיון או האדיש – הוא משותף לרוב הדתות המאורגנות בעולם. פירוש המילה הלטינית sacer (שהיא מקור המילה sacred באנגלית שפירושה קדוש) הוא גם "קדוש" וגם "מסוכן" במקביל. לדוגמה, היוונים הקדמונים האמינו שאם לא קיימו את טקסי ההלוויה בדיוק לפי הסדר הנכון, ולא אמרו את התפילות במדויק כפי שהן כתובות, ולא העלו את הקורבן הנכון לפי רצף פעולות מדויק, היתה קיימת סכנה ממשית שנשמתו של המת לא תגיע ל-אי המבורכים' אלא תישאר לנדוד על כדור הארץ עד קץ הימים כשהיא רודפת את החיים או אפילו מזיקה להם. הכנסייה הקתולית מפרסמת את הספר שנקרא 'הטקס הקתולי' שמפרט בצורה מדויקת איך צריך לנהל תפילות וטקסים קתוליים. אם לא פועלים במדויק לפי הנוסחה בזמן ביצוע טקס – למשל, להטביל מישהו עם מים זורמים ולומר את המילים המדויקות "אני מטביל אותך בשם האב, הבן ורוח הקודש" – זה יכול לגרום לכך שהטקס ייחשב כחסר תוקף ולא יעיל. אותם סטנדרטים חלים על הצורה שבה סיינטולוגיה והארגון הימי חושבים על הטכנולוגיה של אודיטינג והכשרה ומתייחסים אליה. יש לפרסם אותה וליישם אותה בצורה מדויקת לחלוטין. אחרת הקלירינג של אנגרמה אצל אדם או ההתקדמות שלו לרמות האודיטינג הבאה על הגשר הם לא יעילים ולא תקפים.

ה. חומרי הווידאו והאודיו של סיינטולוגיה

אותו עיקרון של דיוק והקפדה חל גם על ייצור חומרי הווידאו והאודיו. במהלך חייו, ל. רון האברד החל פרויקטים של וידאו ואודיו כדי לקדם ולספק את הטכנולוגיה המדויקת של דיאנטיקה וסיינטולוגיה. היום Golden Era Productions פשוט מבצע את השליחות שהוטלה עליו על-ידי מייסד הדת. האולפנים, הציוד והמתקנים ב-Gold נמצאים שם כדי להוציא אל הפועל את המטרה והשליחות המקוריות של המייסד.

1. אי-מיטר

אותו עיקרון חל גם על הייצור של אי-מיטרים ב-Gold. למתבונן מן החוץ האי-מיטר נראה בתור אלקטרו-גלוונומטר שנועד כדי למדוד את התגובות החשמליות בידיים. לסיינטולוג, האי-מיטר הוא מה שדתות בכל העולם קוראים לו "כלי קודש/כלי פולחני". בסיינטולוגיה, ההכשרה והאודיטינג הם טקסי הקודש/הפולחן העיקריים. כלים שמשמשים בהם כדי לסייע להכשרה או לאודיטינג – במיוחד האי-מיטר – הם כלי קודש או פולחן. האי-מיטר מקביל לכלי הקודש והפולחן שמשמשים בהם בכנסייה הקתולית (הגלימה שהכומר לובש בזמן המיסה, הגביעים, הכלי של לחם הקודש, המתקן להבערת הקטורת וכו') או בבודהיזם (מבער קטורת, מצילות, מנדלות, שרביטים בודהיסטיים וכו'). בסיינטולוגיה, זה הכרחי להשתמש באי-מיטר כדי לוודא שהטכנולוגיה הועברה בצורה מדויקת וקפדנית כפי של. רון האברד קבע בכתבים ובתקשורות שלו.

לספקן, הלחם והיין הקדושים בסעודת האדון הקתולית הם פשוט יין ולחם שמישהו אמר עליהם כמה תפילות. לקתולי המסור או לאורתודוקסי מסור, הלחם והיין הם הגוף והדם של ישו המושיע. לספקן, האי-מיטר מודד מטענים חשמליים שנגרמים בגלל הזיעה בכפות הידיים. לסיינטולוג המסור האי-מיטר מציין את המצב הרוחני של הנשמה – הוא מראה אם אנגרמה או מחסום רוחני אחר הוסרו והאדם חופשי להתקדם לרמה הרוחנית הבאה במעלה הגשר לחופש מוחלט.

III

המשמעת בארגון הימי במסגרת השוואה להתנסויות דתיות דומות

כפי שצוין לעיל, מסורות דתיות רבות מטילות משמעת רוחנית כדי לקדם את המאמינים לרמות גבוהות יותר של חיים רוחניים או כדי לתקן את המאמין הסורר. מבחינה היסטורית פעולות המשמעת האלה כללו נהלים כגון חקירות דתיות, אזהרות רשמיות, פסיקות שיפוטיות, סיגוף ותשובה (תפילות, צום, שתיקה, בידוד, עבודה פיזית קשה וכו'), השעיה, פיטורין ובתור מוצא אחרון גירוש וניתוק קשרים. כמו לרוב הדתות האחרות גם לדת הסיינטולוגיה יש נהלים לטיפול בחברים סוררים. הנהלים מופיעים בהוראות פלאג ומכתבי מדיניות שונים שפרסם ל. רון האברד.

בתור חוקר של דתות מסביב לעולם אני יכול להעיד ששיטות הטלת המשמעת בארגון הימי הן עיסוקים דתיים סטנדרטיים ורגילים. אני גם יכול להעיד שגם עלי אישית הוטלו פעולות משמעת דומות רבות כאשר הייתי חבר במסדר האחים הקטנים (פרנציסקאנים) בשנים 1958-1964. שיטות הטלת המשמעת העיקריות ראויות להתייחסות ספציפית.

התקשורת בין חברי הארגון הימי לחברה בחוץ היא הרבה יותר נרחבת מהתקשורת המותרת במסגרת הפעילויות המסוגרות של מסדרים דתיים נוצריים רבים, וגם של הנזירים הבודהיסטיים ביפן ובמקומות

אחרים. לדוגמה, לכרמליתים היחפים אסור להיות בשום תקשורת עם העולם החיצון אחרי שהם נכנסים למסדר מרצונם החופשי. כאשר עברתי את שנת הטירונות (השנה הראשונה אחרי הכניסה למסדר) במסדר האחים הקטנים היה לי מגע מינימלי עם העולם החיצון, והמגע שכן היה לי היה חייב לקבל אישור מהאחראי על הטירונים. כאשר החברים במסדרים דתיים הולכים להתבודדות רוחנית, אסור להם לקיים שום מגע עם העולם החיצון. מסדרים דתיים של נזירות, למשל המסדר של קלריסה הקדושה, מגבילים באופן נוקשה את המגע של חברי המסדר עם אנשים מבחוץ אפילו כאשר מדובר בבני משפחה שמוותר להם לבקר שלוש או ארבע פעמים בשנה והביקור מוגבל לשעתיים. לנזירות מסוגרות אסור לבוא במגע פיזי ישיר עם בני המשפחה והן חייבות לדבר איתם דרך מסך חוצץ. בנוסף, חברים סוררים במסדרים דתיים קתוליים ובמעמד הכמורה הקתולי, לרבות אנשים שנופלים קורבן לאלכוהול ולסמים, נשלחים ל-retiro, או בידוד משקם, עד שהם נרפאים ויכולים לחזור ולמלא את תפקידיהם. גם חברי הארגון הימי עוברים ניתוק חלקי מהעולם במהלך תקופה של שיקום, בהתאם לעיסוקים הנפוצים ברוב הדתות ברחבי העולם.

הכללים של כל המסדרים הדתיים הנוצריים דורשים שכל הנזירים, האחים והנזירות ינדרו נדר של ציות, וההתנהלות הרוחנית של ענווה היא מרכזית בנדר הזה. כדי ללמוד ענווה, חברים במסדרים דתיים לעתים קרובות נדרשים לבצע פעולות נחותות ועבודה גופנית שעשויה להיראות משפילה ומבזה למתבוננים מן החוץ. בתור אח פרנציסקאני בהכשרה להפוך לכומר, ניקיתי שירותים, קילפתי תפוחי אדמה, ניכשתי עשבים בגינה, תלשתי עשבים מבין הסדקים במדרכה, כיבסתי וקיפלתי בגדים וטאטאתי את המסדרונות. ניתן למצוא המלצות לענווה בתקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש, פרק 7. המוטו הרוחני הבנדיקטיני הוא Ora et labora ("התפלל ועבוד עבודה פיזית!") וזה כולל את המשימות הנחותות ביותר הן לטירון הנמוך ביותר והן לנזיר בעמדה הגבוהה ביותר. במנזרים של זן בודהיזם ביפן האנשים ששואפים להגיע ל-satori (הארה) נדרשים לעתים על-ידי המדריך הרוחני שלהם לבצע שוב ושוב פעולות שנראות חסרות טעם לחלוטין, כגון לטאטא שוב ושוב רצפה נקייה ללא רבב. העובדה שחברי הארגון הימי, שנודרים לשרת מיליארד שנים, מתבקשים לעתים לבצע עבודה פיזית קשה ואפילו עבודות כפיים נחותות, במיוחד במסגרת תקופה של שיקום או הטלת משמעת, לא מפתיעה אף חוקר דת.

אנשים אשר בחרו בחיי נזורה, כגון הנזירים הציסטריאניים והטראפיסטים, לעתים קרובות מתפללים אל תוך הלילה וישנים רק שלוש או ארבע שעות בלילה. במהלך לילות השימורים האלה, הנזירים שרים מזמורים ועושים מדיטציה שקטה. אני עצמי חייתי כך במשך שש שנים בתור אח. במהלך שנת הטירונות שלי הייתי קם בלילה ב-12:30, שר תהילים במשך שעה, עושה מדיטציה במשך שעה נוספת, חוזר לישון וקם שוב לתפילה ב-7:30 בבוקר למזמורים נוספים והמיסה של הבוקר. אצל הטראפיסטים זה מקובל לקום ב-3:15 בלילה לתפילה ומדיטציה משותפות. נזירים ונזירות רבים לוקחים על עצמם גם עיסוקים מכאיבים כגון הלקאה עצמית בימי שישי לזכר ההלקאה של ישו לפי שהוא נצלב. יוגים במזרח לוקחים את זה צעד נוסף קדימה ופוצעים את הגוף עם מסמרים כדי להפגין את השליטה של הרוח בחומר. בהשוואה לעיסוקים הרוחניים המחמירים האלה, העיסוקים בדת הסיינטולוגיה נראים תמימים לגמרי.

לעתים קרובות נועלים בלילה את החברים במסדרים דתיים שונים והם נמצאים תחת "מעקב" מבלי להיות "כלואים". מנזרים של נזירים ונזירות בארצות-הברית וברחבי העולם כולם ננעלים בלילה. האיזורים המסוגרים במנזרים של הכרמליתים היחפים והמסדר של קלריסה הקדושה מוקפים בחומה נוספת ושער נעול נוסף. כאשר הטירונים נמצאים בהכשרה וכאשר מוטלות הגבלות על נזירות ונזירים סוררים, הם נמצאים תחת פיקוח צמוד, כל הזמן עוקבים אחריהם ואפילו יש הגבלה לאיזה איזורים במנזר הם יכולים להיכנס. אני עצמי התנסיתי בהגבלות ומעקב בלתי פוסק. מטרת ההגבלות היא לנתק את האדם הדתי מהסחות הדעת של העולם כדי שהוא יוכל להגיע להארה רוחנית או לתקן את דרכיו.

כפי שצוין לעיל, סיינטולוגיה היא לא היחידה שמנדה חברים שלא מוכנים לעבור בדיקה, שיפוט והליכים דתיים והטלת משמעת כדי לקבל בחזרה מעמד מלא בתור חבר בדת. בכנסייה הקתולית יש סדרת נהלים דומה עבור חברים מתפלגים, כופרים או שסוררים בדרך אחרת שמפורטת בתקנות של המשפט הקנוני. בכנסיות מזרם הפייטיזם, כגון האמיש והמנוניטים של המסדר הוותיק, מטילים צורה של נידוי דתי שנקראת "איסור מגע" או "חרם חברתי". המנודים מנותקים לגמרי מהקהילה הדתית, ולחברים בקהילה אסור אפילו לעשות עסקים עם האדם המנודה. בנוסף, לבן/בת הזוג הנשואים אסור לגור באותו בית עם האדם המנודה.

בסיינטולוגיה, חברי הארגון הימי, בגלל המסירות המוגברת שלהם ליעדים ולשאיפות של הדת, נדרשו מבחינה היסטורית לחיות חיים הרבה יותר צנועים ומסתפקים במועט לעומת החברים הרגילים בדת. בכמה מסדרים דתיים נוצריים, שבדרך כלל מוכרים בתור "נזירים", כגון הבנדיקטינים והציסטרסיאנים, נודרים נדרים של עוני אישי בעוד שהמנזר עשוי להיות הבעלים של מבנים לתפילה, לימודים ומגורים ואדמות לגידול מזון. במסדרים דתיים אחרים, שבדרך כלל ידועים בתור "אחים", כגון הפרנציסקאנים והדומיניקנים, האנשים נודרים נדרים של עוני מוחלט, כלומר, אסור להם להיות הבעלים של שום דבר, בין אם כיחידים או כקבוצה, בתור חיקוי של ישו שלא היה לו דבר. לאחים יש רק אישור להשתמש ברכוש, אבל הבעלים האמיתי הוא האפיפיורות. נזיר טראפיסטי חי בתא ריק, ישן על מזרן קש עם כמה קרשים מתחתיו, ויש לו שתי גלימות נזורה וסט אחד של בגדי עבודה. כאשר הייתי אח ביצעתי הרבה משימות חשובות: לימדתי פילוסופיה, עבדתי בתור ספרן, ניהלתי בית דפוס ועשיתי קניות עבור המנזר. עבור העבודה הזאת לא קיבלתי שום שכר חוץ ממגורים, מזון והגלימה שלבשתי. לא היה לי כסף ללכת לקולנוע, לקנות דברים אישיים או לאכול בחוץ מדי פעם. כאשר עזבתי את המנזר אחרי שש שנים קיבלתי \$500, כרטיס טיסה וחליפה אחת. בהשוואה לנוהג במסדרים דתיים רבים, סגנון החיים וההסדרים הכספיים בסיינטולוגיה הם מאוד נדיבים.

העובדה שיש קונפליקטים בין אנשים שפונים לאמונה חדשה לבין משפחותיהם ואפילו לבין הבעלים או הנשים שלהם היא עתיקה כמו הדת עצמה. ישו בעצמו אמר: "כִּי בָאתִי לְהַפְרִיד בֵּין אִישׁ וְאָבִיו וּבֵין בֵּת וְאִמָּה" (הבשורה על-פי מתי י': 35) ו-"הָאֵהָב אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ יוֹתֵר מִמֶּנִּי אֵינוֹ כֹּדֵי לִי וְהָאֵהָב אֶת־בְּנֵי וּבָתָיו יוֹתֵר מִמֶּנִּי אֵינוֹ כֹּדֵי לִי" (הבשורה על-פי מתי י': 37). המחיר שהמאמינים צריכים לשלם יכול

להיות גבוה מאוד. המשפחות של הקדוש פרנציסקוס מאסיזי והקדוש תומאס אקווינס, שניים מתוך הדמויות והקדושים הבולטים ביותר בכנסייה הקתולית, חטפו אותם בניסיון לאלץ אותם לנטוש את דרך חייהם במסדרים דתיים של "קבצנים" פושטי יד. פירוד מהמשפחה הוא הנוהג הרגיל בחיים הנזיריים הן לנשים והן לגברים. טראפיסטים, כרמליתים וציסטרסיאנים לפעמים מנתקים את כל הקשרים עם העולם החיצון, לרבות שיחות טלפון, דואר וביקורים. ההרמיטים על הר אתוס ביוון חיים בבידוד מוחלט ולעתים קרובות גם לא מתרועעים עם נזירים והרמיטים אחרים. כשהייתי פרנציסקאני במהלך שנת הטירונות שלי, אסור היה לי לדבר עם אף אדם מחוץ למנזר ללא אישור מפורש, מותר היה לי לקבל מכתב אחד בחודש מהורי בלבד, הדואר שלי היה עובר בדיקה על-ידי האחראי על הטירונים ולא התירו לי להשתתף בהלוויה של סבי. באיגרת הראשונה אל הקוריקנטים ז':15, השליח פאולוס ממליץ שאישה שהתנצרה תקבל אישור להתגרש ולהתחתן מחדש עם אדם מאמין, אם בעלה הראשון ממשיך להיות עוין לנצרות. כפי שצוין לעיל בפסקה 28, תקנון הנזורה של בנדיקטוס הקדוש מאיים בנידוי על כל נזיר שמתרועע עם נזיר מנודה אחר ללא אישור מאב המנזר, כדי שקשר כזה לא יזהם את חייו הרוחניים של הנזיר. האמיש והמנוניטים של המסדר הוותיק דורשים מבעל או אישה להתנתק מבן/בת זוגם אם הם מנודים. סידהארטה גוטאמא (סביבות 483-563 לפנה"ס), שאנחנו מכירים בתור בודהא, הרגיש שהוא חייב לעזוב אב ואם, אישה וילדים, את כס המלוכה ואת השלטון כדי ללכת בנתיב ההארה בתור סגפן. הסיפור של כל המרת דת חשובה ובולטת בהיסטוריה הדתית מכיל את הנושא של פירוד מאורח החיים הקודם ומדברים חומריים, לרבות משפחה, שעשויים לעכב או למנוע את ההתקדמות הרוחנית. בהשוואה, הגישות לגבי המגע בין חברי הארגון הימי לבין העולם החיצון הן מתונות וליברליות.

.IV סיכום

הדיון לעיל צריך להבהיר דבר אחד: החיים השיתופיים והמנהגים של הארגון הימי במסגרת דת הסיינטולוגיה תואמים לחיים השיתופיים ולמנהגים במסדרים דתיים מסורתיים, במזרח ובמערב, בעבר ובהווה. כמו בבודהיזם ובנצרות, למסדר הדתי של הארגון הימי יש את השליחות לשמר ולהפיץ את הכתבים והטכנולוגיה שהתגלו על-ידי ל. רון האברד. השאיפה של הארגון הימי היא ההישרדות הרוחנית לא רק של החברים בו ושל החברים בדת הסיינטולוגיה, אלא גם של המין האנושי והעולם. מהבחינה הזאת, הארגון הימי זהה למסדרים הדתיים בדתות המרכזיות בעולם.

אם יורשה לי להעיר הערה אישית, הייתי רוצה להוסיף שכאשר ביקרתי במגורים של הארגון הימי בלוס-אנג'לס ובגילמן הוט ספרינגס, וראיתי את החיים השיתופיים שלהם ואת הפעילויות שלהם, כל הזמן נזכרתי בחיים שלי במנזר פרנציסקאני. למדתי, התפללתי ועשיתי מדיטציה באותה מסירות שבה הבחנתי אצל הסיינטולוגים שלומדים, עובדים ונותנים או מקבלים אודיטינג. חייתי במגורים דומים ועבדתי בסביבת עבודה דומה כאשר עבדתי בכריכה של המנזר וכרכתי ספרים חדשים, ותיקנתי את הכריכות של ספרים ישנים של הביבליה וחיבורים תיאולוגיים. ייצרתי קלפים עם תמונות של קדושים ופרסומים

כדי לקדם ולפרסם את עבודת המנזר. ישנו רק הבדל אחד: סיינטולוגיה והארגון הימי משתמשים בטכנולוגיה החדשה ביותר כדי לבצע את המשימה הדתית שלהם. אנחנו שוכחים שכאשר המנזרים התחילו לראשונה גם הם עשו את אותו הדבר בדיוק. באמצעות השימוש בטכנולוגיה המתקדמת הזאת, דת הסיינטולוגיה פשוט פועלת לפי מסלול הפעולה שניסח ל. רון האברד עצמו.

פרנק ק' פלין,

פרופסור אורח ללימודי דת

ינואר 2010

